

RICHARD MOORE

DOPING

KANONNEN

De olympische finale met Ben Johnson en Carl Lewis

OP DE 100 METER

Richard Moore

Dopingkanonnen op de 100 meter

De olympische finale met Ben Johnson en Carl Lewis

Vertaling: Jolanda te Lindert

TIRION SPORT

Voor Virginie

Dit boek is gepubliceerd door
Tirion Uitgevers
Postbus 13288
3507 LG Utrecht
www.tirionsport.nl
 @TirionSport

Omslagontwerp: De Garage BNO, Kampen
Omslagfoto en foto's binnenwerk: ANP Foto
Vormgeving binnenwerk: Stampwerk, Nijkerkerveen
Vertaling: Jolanda te Lindert

ISBN 978 90 4391 601 1
ISBN e-book 978 90 4391 601 1
NUR 489

Voor het eerst gepubliceerd in Groot-Brittannië in 2012 door Bloomsbury Publishing Plc, Londen
Oorspronkelijke titel: *The Dirtiest Race in History*

© 2012 Richard Moore

© 2013 voor de Nederlandse taal: Tirion Uitgevers, Utrecht, volgens overeenkomst met Bloomsbury Publishing Plc

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

No part of this book may be reproduced in any form by print, photocopy, microfilm or any other means without prior written permission from the publisher.

De uitgever heeft ernaar gestreefd de rechten van derden zo goed mogelijk te regelen. Degenen die desondanks menen zekere rechten te kunnen doen gelden, kunnen zich tot de uitgever wenden.

INHOUD

De zoektocht	7
Voorwoord	13
Deel I Carl en Ben	21
1 De Santa Monica Track Club	23
2 Madeliefjes plukken	31
3 Ben en Charlie	45
4 De stille	63
5 De wortels van het kwaad	81
6 Wanna be Startin' Somethin'	95
7 De prins en de verdwenen documenten	117
Deel II Rivalen	131
8 Lewis 8, Johnson 1	133
9 Big Ben en King Carl	153
Deel III Seoel	183
10 Vermijdgedrag	185
11 De Glasnost Games	215
12 Volhouden tot het einde	235
13 De menselijke kogel	245
14 Ontken, ontken, ontken	261
15 De geheimzinnige man	287
Epiloog: Ander tijdperk, andere tijdzone, dezelfde kwestie	305
Waar zijn ze nu?	317
Statistieken	323
Interviews	325
Bibliografie en leestips	327
Dankwoord	329

DE ZOEKTOCHT

Dit verhaal gaat voornamelijk over vier heel bijzondere mannen: Ben Johnson, Carl Lewis, Charlie Francis en Joe Douglas. Johnson en Douglas lieten zich bereidwillig interviewen en hadden niet behulpzamer kunnen zijn. Francis, Johnsons coach, overleed in 2010. En Lewis, tja, die was zo ongrijpbaar dat de titel van dit boek bijna *Op zoek naar Carl Lewis* was geworden.

Ik heb geprobeerd contact met hem op te nemen via zijn agent die, tijdens deze pogingen, zijn ex-agent werd. Ik heb het geprobeerd via zijn schoonzus, die zijn manager is, maar zij beantwoordde mijn e-mails niet en belde me nooit terug. Ik heb het via zijn vrienden geprobeerd. Maar uiteindelijk kwam ik hem tegen: in een winkel in Oxford Street in Londen. Dat was een vreemde, maar ook wel enigszins toepasselijke ontmoeting.

Nog even iets over de oorspronkelijke, Engelse titel, *The Dirtiest Race in History*. Dit bedoel ik in de ruimste zin van het woord. Ik verwijs hiermee niet alleen naar doping, maar ook naar verschillende niveaus van intriges en corruptie, en naar de blijvende erfenis van de 100 m-finale tijdens de Olympische Spelen van Seoel. Sommigen kijken er op een meer dubbelzinnige of zelfs ambivalente manier op terug. Volgens hen is dit de belangrijkste wedstrijd ooit geweest. En misschien was het dat ook wel.

*Het was de beste der tijden, het was de
slechtste der tijden,
het was de eeuw van wijsheid, het was de
eeuw van dwaasheid,
het was het tijdperk van geloof, het was het
tijdperk van ongeloof.*

Charles Dickens, *A Tale of Two Cities*

VOORWOORD

De allerbelangrijkste wedstrijd ooit?

Seoel, zaterdag 24 september 1988, 13.20 uur

Ben Johnson staat, zijn handen op zijn heupen, te kijken naar de baan die voor hem ligt. Zijn houding lijkt bewust ontspannen, maar dat is in tegenspraak met zijn gebogen hoofd, zijn turende blik en zijn verwijde pupillen. Als je hem zo ziet, zou je denken dat hij niet naar een met rubber beklede 100 m-baan kijkt, maar naar iemand die hem zojuist heeft uitgedaagd voor een gevecht.

Johnson ontspant zich als hij even de baan oploopt. Langzaam laat hij zijn enorme schouders rollen en schudt hij zijn ledematen los. Dan draait hij zich om en loopt terug naar zijn startblokken. Zodra hij daar is, duikt er achter hem iemand op.

Dat is Carl Lewis. Lewis heeft een rondje gemaakt, eerst op de warming-upbaan en nu op de wedstrijd baan. Hij geeft alle andere 100 m-finalisten een hand en kijkt hen aan, alsof hij wil zeggen: Wat er zo meteen ook gebeurt, jongens, wij blijven vrienden.

Maar volgens Johnson zijn ze helemaal geen vrienden. Lewis lijkt hem in een onbewaakt ogenblik te overvallen en steekt zijn hand uit. Johnson draait zich half om en geeft hem een hand, maar hij kijkt Lewis niet aan en heeft al meteen spijt van zijn handdruk. Later zei hij: 'Ik geef niemand een hand. We zijn geen vrienden. Ik ben hier naartoe gekomen om te winnen. Carl probeert gewoon iedereen mild te stemmen.'

Lewis loopt terug naar zijn baan, baan drie, en trekt zijn witte trainingspak uit. Johnson, in baan zes, trekt een lichtgeel T-shirt uit. Er onder dragen ze allebei een rode korte broek en een hemd. Johnsons kleren zijn helemaal rood, zoals een Britse brievenbus, en aan Lewis' kleren zit een wit randje. Johnsons dikke gouden halsketting hangt niet om zijn hals, maar rust op zijn gespierde borstkas. De wedstrijd

gaat tussen Lewis uit de Verenigde Staten en Johnson uit Canada; de andere zes atleten zijn figuranten en hebben een zwijgende rol.

Juist het contrast tussen die twee maakt deze wedstrijd zo intrigerend en hun rivaliteit zo bedrieglijk. Dat en hun wederzijdse afkeer van elkaar. Johnson is ruw; Lewis is soepel. Johnson straalt gewelddadigheid uit: hij is een bokser of een stier. Lewis is een vlinder: slank, gracieus en zachtaardig. In de weken voorafgaand aan de Olympische Spelen was Lewis op de televisie te zien als een popster, gekleed in een rood-gouden outfit, dansend –, onhandig, zonder de prachtige souplesse die hij laat zien als hij hardloopt – en zingend:

*'He had a special gift that came from above
He's a star! He's a star!'*

Ondertussen lag Johnson op een strand van het Caraïbische eiland Saint Kitts, waar hij at, dronk, kilo's zwaarder werd en discussieerde met zijn coach, terwijl hij herstelde van een blessure die zijn deelname aan de Olympische Spelen onzeker had gemaakt. 'De eerste keer dat ik echt van het leven genoot,' zou Johnson ruim twintig jaar later spijtig opmerken. 'Ik had me nog nooit zo goed vermaakt als op Saint Kitts, voor Seoel.'

Op de een of andere manier komen deze twee atleten tegen elkaar uit, ondanks hun tegenstrijdige bezigheden van popvideo's maken en op het strand liggen, en allebei in topvorm. Want Lewis wil de allereerste zijn die zijn olympische 100 m-titel met succes heeft verdedigd en Johnson is van plan te bevestigen dat hij de snelste man ter wereld is. Charlie Jones en Frank Shorter, verslaggevers van de Amerikaanse NBC, zijn het met elkaar eens dat dit misschien wel de eerste olympische 100 m-finale wordt met twee sprinters die zo aan elkaar gewaagd zijn en allebei in topvorm zijn. Dat is de reden dat dit dé sportgebeurtenis van de eeuw wordt.

En toch zal de 100 m-finale tijdens de Olympische Spelen van Seoel die verwachtingen zelfs overtreffen.

De psychologische strijd begon al op de warming-upbaan, dus zelfs al voordat ze de wedstrijd baan op kwamen. 'Op de warming-upbaan leer je alles over atletiek,' zegt de Britse coach Frank Dick. Dick hielp de Britse sprinter Linford Christie, maar zijn aandacht werd getrokken

naar het Amerikaanse en het Canadese kamp. ‘Wat er op de wedstrijd-baan gebeurt, is niet belangrijk. Wat hier gebeurt, daar gaat het om. Je zag dat die beide mannen hun eigen spelletje speelden, en allebei een totaal andere benadering hadden. De narrige Johnson en de opschepperige Lewis. Het waren net twee bokkers. Gladiatoren. Dit waren zwaargewichtbokkers. Er was zoveel spanning, het was zinderend.’

In het stadion zoemt het van de nerveuze opwinding, tegelijk hoog en laag, als het gezoem van negentigduizend bijen. Regelmatig wordt er geapplaudiseerd of gescandeerd: ‘Ben!’ of ‘USA!’ – nooit ‘Carl!’ De televisiecamera maakt panoramische opnamen van de banen. ‘In baan zes, nummer 159, wereldkampioen en wereldrecordhouder, Ben Johnson, Canada,’ zegt de stadionomroeper met een Amerikaans accent. Johnson wordt het hardst toegejuicht. ‘We verzoeken nogmaals om stilte voor de start,’ zegt de omroeper nadat hij de laatste twee sprinters heeft voorgesteld. Het geroezemoes klinkt een octaaf lager. De atmosfeer is geladen, zoals Dick al zei: het zindert.

De sprinters worden geroepen en komen in drie golven naar voren. Vier in de eerste golf, voorop loopt de Canadese Desai Williams, met opengesperde neusvleugels en vol opgeklopte agressie, gevolgd door Calvin Smith, Dennis Mitchell en Christie. Robson da Silva, Raymond Stewart en Lewis lopen iets achter hen. Daar weer achter, met een groter gat ertussen, loopt een eenling naar voren. Johnson. Het lijkt wel alsof hij zich in een iets andere tijdzone bevindt.

Atten-hut! Het Koreaanse commando: Let op! Op uw plaatsen!

Ze gaan in de startblokken staan. Lewis drukt zijn voeten tegen de pedalen als een bergbeklimmer die uitprobeert of hij wel voldoende stevig houvast heeft; Johnson, nog steeds in zijn eigen tijdzone, is de laatste man die zijn plaats in de startblokken inneemt. Zijn schouders lijken zijn armen naar buiten te drukken, zodat zijn handen op de uiterste grenzen van zijn baan rusten. Hij drukt zijn voeten niet in de blokken, maar wringt ze erin. ‘Wie zal de laatste zijn die klaarstaat?’ vraagt David Coleman van de BBC. ‘Johnson trapt hier heus niet in en de anderen weten dat Lewis hen een beetje probeert te intimideren.’

Lewis steunt op één knie, strekt zijn lange lichaam en kijkt voor zich uit; zijn linkerarm rust op zijn bovenbeen. Hij krabt zijn neus

even, daarna buigt hij zijn hoofd en kijkt naar de baan. Johnson, compacter, dichterbij de baan, maakt zich klaar. Maar weer wijkt zijn gedrag af: terwijl al zijn zeven tegenstanders als in gebed hun hoofd buigen, kijkt Johnson op en houdt zijn nietsziende blik gericht op de baan voor zich.

Atten-hut! Klaar... Af!

BANG!

Johnson stormt naar voren en zwaait zijn armen naar achteren alsof hij in het water duikt. Terwijl er een rookwolkje uit het starterspistool dwarrelt, is hij al dertig centimeter voor op de rest van het veld. Nu zien we het omgekeerde van toen de atleten naar de startblokken liepen: zeven atleten op één lijn, Johnson nog steeds iets apart, maar nu één pas voor. Hij is al bijna op topsnelheid, terwijl Lewis zich nog aan het ontvouwen is.

‘En het is een goede start!’ zegt Charlie Jones van NBC, terwijl de atleten de 10 m-lijn naderen, Ben Johnson zes honderdste seconde voor op Carl Lewis.

Toronto, februari 2011

‘Ik was mijn tijd vijftig jaar vooruit,’ stelt Ben Johnson. Hij klinkt zowel tevreden als verbitterd. ‘Usain Bolt doet nu dingen die ik toen al kon. De tijd die hij tegenwoordig loopt op die snelle banen die ze nu aanleggen, had ik toen ook kunnen lopen.’ Hij zegt het nog eens: ‘Ik was mijn tijd vijftig jaar vooruit. Vijftig jaar!’ En dan begint hij te lachen, alsof hij een schuine mop heeft verteld.

Hij is vaak depressief geweest in de afgelopen drieëntwintig jaar, vooral het laatste decennium, maar hij heeft er tegenwoordig minder last van. Johnson woont in een buitenwijk van Toronto. Johnson nestelt zich dieper in een leunstoel en kijkt naar Bryan Farnum, een grote man die met zijn handen gevouwen op zijn enorme buik bij ons in de kamer zit. Farnum is Johnsons spiritueel adviseur; hij doet zijn ogen dicht en knikt langzaam. ‘Het gaat goed met Ben. Zijn depressie, dat zware gevoel in zijn hoofd, is helemaal verdwenen.’

‘Ik ben nu veel tevredener,’ vertelt Johnson en knikt. ‘Ik heb innerlijke rust.’

DEEL I

CARL EN BEN

*‘Ik wil miljonair zijn,
en ik wil nooit een echte baan hebben.’*

Carl Lewis

DE SANTA MONICA TRACK CLUB

‘Het ging Carl nooit om het geld. Nooit.’

Joe Douglas

Santa Monica, mei 2011

De beroemdste atletiekclub ooit is gevestigd in een onopvallend gebouw van drie verdiepingen aan Ocean Park Boulevard, daar waar deze afbuigt van de Stille Oceaan naar het minder beroemde deel van Santa Monica.

Waar suite 201 zich bevindt, wordt aangegeven door twee keurig getypte stickers. ‘Joe Douglas’ staat op de ene en ‘Santa Monica Track Club’ op de andere. Maar er is maar één bel.

Nadat ik via een donkere, armoedige trap twee verdiepingen hoger ben aangekomen, gaat de deur na een zacht duwtje open. Dan zie ik Douglas, hij zit met zijn rug naar me toe op een bureau. Hij praat en gebaart tegen een jonge, zwarte atleet – een middellangeafstandsloper aan zijn slanke lichaam te zien – die roerloos voor hem zit. ‘Zeg tegen ze dat jullie om drie uur moeten stoppen, oké? Wij trainen om drie uur.’

Daarna draait Douglas zich om en springt van het bureau af alsof hij zich heeft gebrand. ‘Jou heb ik eerder gezien!’ zegt hij. Hij klapt één keer in zijn handen en wijst naar me. ‘Ik ken jou!’

‘Ik weet niet...’

‘Waar hebben we elkaar ontmoet?’ vraagt hij.

‘Eh, in Zürich?’ opper ik. Ik dacht namelijk aan Zürich. Ik wilde iets weten over Zürich in 1988.

‘Ja!’ roept Douglas en klapt in zijn handen. ‘Volgens mij klopt dat.’

Daarna draait hij zich weer om en springt weer op het bureau, met zijn gezicht naar de atleet. ‘Wacht, even mijn gesprek met Prince afmaken – dit is Prince. Ga daar maar zitten. Even mijn gesprek met Prince afmaken, ik ben...’ – hij kijkt op zijn horloge – ‘...ik ben over een minuutje bij je.’

Op zijn vijfenzeventigste en met zijn 1,62 m is Douglas nog altijd één brok energie en enthousiasme. Sinds 1972 is dit zijn hol: een ruime kantoortuin in een woonflat. Het staat vol met bureaus en computers, het lichte tapijt zit vol vlekken en aan de muren hangen foto’s van oud-leden van de Santa Monica Track Club. Op hun borst zie je het beroemde logo: op een lichtblauwe achtergrond een gele halve zon met oranje stralen als tentakels. Zij waren de Harlem Globetrotters van de atletiek, het Real Madrid van de atletiek. Carl Lewis, van wie Joe Douglas deels coach en deels manager was, was Michael Jordan en David Beckham in één. Met bovendien een beetje Michael Jackson en Grace Jones.

In deze fotogalerij vallen vooral de foto’s van Lewis op. Hierop is zijn carrière te volgen: van de jonge hond tot de superster op rode pumps in de Pirelli-advertentie.

‘Joe Douglas? Joe Douglas had de pest aan me. Hij was geen goed mens,’ vertelde Russ Rogers, coach van het Amerikaanse sprintteam tijdens de Olympische Spelen van Seoel in 1988. En hij maakte geen grapje: Rogers rilde hoorbaar toen hij dit zei, alsof alleen al het noemen van Douglas’ naam genoeg was om hem koude rillingen te bezorgen.

‘Joe was betrokken bij heel veel intriges,’ zei een Amerikaanse atletiekjournalist tegen me. Een andere journalist zei, met zijn wijs- en middelvinger gekruist om aan te geven hoe close ze waren: ‘Joe Douglas en Carl Lewis waren zo.’ Tegelijkertijd schudde hij zijn hoofd, als om aan te geven dat dit niet altijd iets goeds betekende. ‘Als je Carl wilt begrijpen, moet je Joe begrijpen.’

Maar er was ook de verklaring van een van de meest gerespecteerde Amerikaanse atletiekverslaggevers, Dick Patrick: ‘Joe Douglas en ik waren het niet altijd met elkaar eens, maar wat ik altijd zo geweldig

aan hem vond, is dat hij gek is op atletiek. En hij werkt nog altijd met atleten, atleten van wereldklasse en oudere lopers. Hij is er nog steeds bij als ze hardlopen over de graspaadjes langs de Santa Monica Boulevard. In die zin is hij ongelofelijk echt. Ik bedoel, voor hem was het net een lot uit de loterij toen hij Carl leerde kennen en deze relatie met hem kreeg. En ze zijn onvoorstelbaar loyaal naar elkaar toe. Sinds Carl ermee is gestopt, is Joe natuurlijk niet meer zo belangrijk, maar hij is er nog altijd bij betrokken; hij is nog altijd gepassioneerd met atletiek bezig.'

'Je moet Joe ontmoeten, hij kan je honderden verhalen vertellen,' had Patrick aangedrongen. 'Ik weet natuurlijk niet of je ze allemaal kunt geloven.'

Zodra Douglas klaar is met Prince verschijnt hij in de ruimte ernaast waar een grote tafel staat en die kennelijk fungeert als de bestuurskamer van de club. Hij ziet dat ik naar de Pirelli-poster kijk. Hierop staat Lewis, zwaar gespierd en met opzwellende aderen, in de startpositie, en hij draagt een strak eendelig zwart pak en rode stilettohakken. Boven de legende staat: *La potenza è nulla senza controllo* (*Power is nothing without control*). Douglas staat naar de poster te kijken, opnieuw vol bewondering voor zijn super-atleet die hem en de Santa Monica Track Club op de kaart heeft gezet. 'Die reclame zou niet in de Verenigde Staten verschijnen,' zegt hij. 'Daar zijn wij veel te conservatief voor.'

Deze vriendelijke en enthousiaste man lijkt niet te passen bij zijn reputatie, of zijn vermeende invloed die ooit veel verder dan dit appartement reikte en volgens de geruchten niet altijd goedaardig was. Hij doet meer denken aan een opa dan aan een peetvader. Heeft hij eigenlijk kinderen?

'Duizenden!' zegt Douglas. Hij bedoelt zijn atleten, zijn club.

Hij gaat aan de tafel zitten en vertelt me dat hij, toen hij nog op school zat, derde werd tijdens het Nationale Kampioenschap op de halve mijl, voordat hij naar de UCLA (University of California, Los Angeles) ging en gefascineerd raakte door het coachen. Hij zet zijn ellenbogen op de tafel als om zichzelf te steunen. Ondanks zijn grijze haar, zijn chronische hoestaanvallen en ademnood wekt hij, ook

doordat hij op het puntje van zijn stoel zit, een overweldigende jongensachtige indruk. Ik kan me voorstellen dat hij onder de tafel met zijn benen zit te zwaaien, als een hyperactief kind. Later, als we naar ons lunchadres rijden, vertelt Douglas me iets over zijn jeugd in het kleine Archer City, Texas waar ze, zegt hij, ‘feitelijk in een tent naast de spoorrails woonden’. ‘Het was mijn schuld dat mijn ouders gingen scheiden,’ zegt hij schouderophalend. ‘Mijn vader was alcoholist. Hij gooide me altijd in de lucht. Mijn moeder begon mijn vader te slaan en toen is hij vertrokken. Later hebben we het weer goedgeemaakt, mijn vader en ik. Maar hij is vermoord. Hoe weet ik niet.’

Het is een ongewoon verhaal, dat wordt verteld alsof het een heel gewoon verhaal is. Maar het kan verklaren waar zijn mentale kracht vandaan komt, en de drive en ambitie die hij in de atletiek stopt en in zijn baby, de Santa Monica Track Club.

Ik zou heel graag meer over het ontstaan van deze club willen weten, kan hij me dat vertellen?

‘Ja meneer, dat kan ik.’

En hij beschrijft de beginperiode van de club die uiteindelijk het meest indrukwekkende merk in de atletiek zal worden. Hij vertelt hoe hij ontdekte dat hij het liefst coach wilde worden: ‘Op de universiteit praatte ik vaak met mijn sportleraar over trainen, over verschillende trainingsmethoden en zo. Bijvoorbeeld over dat het concept dat je je knie moet optrekken, fout is.’

Douglas staat weer op en blijft midden in de kamer staan. Hij laat zien wat hij bedoelt en buigt zich naar voren. ‘Je moet je knie naar voren steken, je voet naar achteren drukken en jezelf in de juiste hoek lanceren. Eenvoudige natuurkunde. Maar in eerste instantie liep ik hard op mijn tenen! Een van mijn eerste coaches zei dat ik op mijn tenen moest hardlopen. Dat was fout. Voor een sprinter klopt dat, maar ik was een middellangeafstandsloper.’

Hij stopte met hardlopen omdat hij steeds weer geblesseerd raakte. Maar voordat hij ermee ophield, trainde hij bij de Los Angeles Track Club onder leiding van Mihály Iglói, een Hongaarse specialist op de middellange afstand die in 1936 aan de Olympische Spelen had meegedaan. Iglói was een goede atleet, maar een legendarische

coach (hij was niet degene die tegen Douglas zei dat hij op zijn tenen moest hardlopen). Zijn atleten hebben negenenveertig wereldrecords behaald, een verbazingwekkend aantal – Douglas' Santa Monica-pupillen slechts achtendertig. Zijn methoden waren gebaseerd op de toen ongebruikelijke techniek van de intervaltraining. Hij was heel gedisciplineerd en heel extreem: twee trainingssessies per dag, met verscheidene reps (herhalingen) van korte, intense oefeningen en tussendoor slecht een korte rustpauze. Toen Douglas met coachen begon, nam hij enkele trainingsmethodes van Iglói over, maar hij was niet zo hard voor zijn atleten. Hij hield ook een gedetailleerd verslag bij van elke training van iedere atleet.

In 1972, toen Douglas zesendertig was, werkte hij als wiskunde-docent op Westchester High School in Los Angeles en coachte hij in zijn vrije tijd. De gemeente gaf hem toestemming om Santa Monica College te gebruiken als trainingsbasis. En Douglas richtte meteen de Santa Monica Track Club op. Het was een gemeentelijke club, iedereen kon lid worden. 'De beste atleten konden meestal wel ergens anders naartoe, omdat ze konden worden betaald,' zegt Douglas. 'Ik had geen geld om hen te betalen, maar zij kwamen naar mij toe omdat ik betere hardlopers van hen kon maken. Zo heeft het zich ontwikkeld.'

De club werd groter en kreeg ook buiten Santa Monica naamsbekendheid. Het opvallende logo van de zonsopgang, de berg en de golf was het werk van een van de hardlopers, Ole Oleson, die zich had laten inspireren door de trainingslopen van de club. Ze liepen 's ochtends altijd over Ocean Boulevard en dan kwam de zon op boven de Los Angeles Hills. En 's avonds zagen ze hem ondergaan in de Stille Oceaan. En omdat het een gemeentelijke club was, waren ook rijke zakenlieden, advocaten en artsen lid. In 1978 haalde de voorzitter van de club, Ed Stotsenberg, hen over om vijfhonderd dollar per persoon te betalen, zodat Douglas' pupillen in Europa konden hardlopen.

'Maar eerst,' zegt hij, 'belde ik Andy Norman.'

Norman, een Londense politieagent en atletiekpromotor, zou in de jaren tachtig van de vorige eeuw niet alleen een van de machtigste, maar ook een van de beruchtste personen in deze sport worden. Hij had ongelofelijk veel invloed.